

2. Ali je mogoče šteti – kadar je treba za motorno vozilo v državi članici plačati podobno takso oziroma takso na onesnaževanje (z isto pojmovno vsebino in z istim namenom, to je zaradi varovanja okolja v skladu z načeli in cilji iz člena 174 ES in naslednjih) – da se v drugi državi članici lahko uvede taksa na onesnaževanje, ki jo je treba plačati ob prvi registraciji motornega vozila, z istimi cilji, določenimi v členu 174 ES in naslednjih, čeprav je bilo treba za to vozilo že plačati takso na onesnaževanje v prvi državi članici?
3. Nazadnje, ali je mogoče šteti – kadar za to motorno vozilo v državi članici ni bilo treba plačati takse na onesnaževanje (ker ta obveznost ne obstaja ali iz drugih razlogov), vendar je bilo treba ob njegovi poznejši registraciji v drugi državi članici, na primer v Romuniji, kjer obveznost plačila take takse obstaja, plačati takso na onesnaževanje v tej državi – da so v takih okoliščinah kršena načela carinske unije in [prepovedi] notranje posredne zaščite, ki so določena v členih 23 ES, 25 ES in 90 ES?

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hof van Cassatie van België 17. marca 2010 – Greenstar-Kanzi Europe NV proti 1. Jean Hustin in 2. Jo Goossens

(Zadeva C-140/10)

(2010/C 161/27)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hof van Cassatie van België

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Greenstar-Kanzi Europe NV

Toženi stranki: Jean Hustin

Jo Goossens

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je mogoče člen 94 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 ⁽¹⁾ z dne 27. julija 1994 o žlahtnitelskih pravicah v Skupnosti v različici po spremembi z Uredbo Sveta (ES) št. 873/2004 ⁽²⁾ z dne 29. aprila 2004 v zvezi s členi 11(1), 13, od (1) do (3), 16, 27 in 104 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 razlagati tako, da lahko imetnik ali oseba, ki ima pravico izkoriščanja,

vloži tožbo zaradi kršitve proti osebi, ki opravlja dejanja v zvezi z materialom, ki se je prodajal ali oddal pridobitelju licence, ki je kršil omejitve v zvezi s prodajo tega materiala, določene z licenčno pogodbo med njim in imetnikom žlahtnitelske pravice v Skupnosti?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je za preverjanje te kršitve pomembno, ali je oseba, ki opravlja navedena dejanja, omejitve iz zadevne licenčne pogodbe poznala ali bi jih morala poznati?

⁽¹⁾ UL L 227, str. 1.

⁽²⁾ UL L 162, str. 38.

Tožba, vložena 16. marca 2010 – Evropska komisija proti Kraljevini Nizozemski

(Zadeva C-141/10)

(2010/C 161/28)

Jezik postopka: nizozemščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: V. Kreuschitz in M. van Beek, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Nizozemska

Predloga tožeče stranke

— Ugotoviti, da Kraljevina Nizozemska, ker ni sprejela vseh ukrepov, potrebnih za odpravo ureditve, ki določa, da se nekatere socialnovarstvene dajatve ne izplačujejo državljanom drugih držav Evropske unije, ki so zaposleni na vrtnih površinah na Nizozemskem, ni izpolnila obveznosti iz členov 13(2)(a) in 3(1) Uredbe (EGS) št. 1408/71 ⁽¹⁾ ter členov od 45 do 48 PDEU.

— Kraljevini Nizozemski naložiti plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Nedavno je Evropski parlament Komisijo večkrat prosil za pojasnila o portugalskih državljanih, ki delajo na vrtnih površinah na nizozemski kontinentalni polici in bivajo na Portugalskem, vendar zanje ne veljajo isti delovni pogoji in socialno varstvo kot za delavce, ki bivajo na Nizozemskem.

2. Zato je Komisija na podlagi postopka iz člena 226 ES (postal člen 258 PDEU) Nizozemski poslala pisni opomin in obrazloženo mnenje. V njima je Komisija navedla, da se mora po njenem mnenju nizozemska socialnovarstvena zakonodaja uporabljati tudi za državljane drugih držav članic Evropske unije, ki delajo na vrtanih ploščadih na Nizozemskem, in da to, da nizozemski organi tem osebam zavračajo priznavanje njihovih socialnovarstvenih dajatev, krši naslov II Uredbe (EGS) št. 1408/71, zlasti člena 13(2)(a) in 3(1), ter člene od 39 do 42 Pogodbe ES (postalni členi od 45 do 48 PDEU).
3. Doslej Nizozemska še ni sprejela vseh ukrepov za odpravo nacionalne ureditve, ki določa, da se nekatere socialnovarstvene dajatve ne izplačujejo državljanom drugih držav Evropske unije, ki so zaposleni na vrtalnih ploščadih na Nizozemskem.
4. Na podlagi navedenega je morala Komisija ugotoviti, da Nizozemska, ker zavrača izplačevanje nekaterih socialnovarstvenih dajatev državljanom drugih držav Evropske unije, ki so zaposleni na vrtalnih ploščadih na Nizozemskem, ni izpolnila obveznosti iz členov 13(2)(a) in 3(1) Uredbe (EGS) št. 1408/71 ter členov od 45 do 48 PDEU.

(¹) Uredba Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti (UL L 149, str. 2).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hof van Beroep te Brussel 29. marca 2010 – Express Line NV proti Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Zadeva C-148/10)

(2010/C 161/29)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hof van Beroep te Brussel

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Express Line NV

Tožena stranka: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba določbe Direktive 97/67/ES (¹) z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštinih storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve, kakor so bile spremenjene z Direktivo 2002/39/ES (²), zlasti člen 19 – vendar ne da bi se omejili le nanj – tudi ob upoštevanju sprememb, ki so bile uvedene z Direktivo 2008/6/ES (³) in ki morajo biti v nacionalno pravo prenesene najkasneje do 31. decembra 2010, razumeti in razlagati tako, da državam članicam ni dopuščeno, da bi obvezno zunanje obravnavanje pritožb določile za ponudnike neuniverzalnih poštinih storitev, ker:

(i) Direktiva za pritožbene postopke, ki veljajo za varstvo uporabnikov poštinih storitev, določa popolno uskladitev; ali ker

(ii) to obveznost Direktiva 2002/39/ES določa zgolj za ponudnike univerzalnih storitev, od veljavnosti Direktive 2008/6/ES pa za vse ponudnike univerzalnih storitev, države članice pa smejo v skladu z besedilom člena 19(1), drugi pododstavek, Direktive 2008/6/ES sprejeti neodvisnih sistemov za reševanje sporov med ponudniki drugih univerzalnih poštinih storitev in uporabniki zgolj spodbujati, ne pa ga naložiti?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje, da Direktiva o poštinih storitvah kot taka ne nasprotuje temu, da države članice zunanje reševanje pritožb, kot je v členu 19(2), prvi pododstavek, določeno za ponudnike univerzalnih poštinih storitev, kot obvezno določijo tudi za ponudnike neuniverzalnih poštinih storitev, ali je treba načelo svobodnega opravljanja storitev (člen 49 in naslednji Pogodbe ES, postal člen 56 in naslednji PDEU) razlagati tako, da so omejitve svobode opravljanja storitev, ki jih država članica za varstvo potrošnikov uvede zaradi nujnih razlogov v javnem interesu in s katerimi je zunanje reševanje pritožb, kot je v členu 19(2), prvi pododstavek, določeno za ponudnike univerzalnih storitev, kot obvezno določeno tudi za ponudnike neuniverzalnih poštinih storitev, združljive s PDEU, tudi